

интелігенція рівнож до кінця богослуження, правленого Преосв. Ступницькимъ, не опускала свого становиска. Перетискаючи через товпу, можна було на кождімъ кроцѣ чути восклицанія: „Ахъ, якежъ то хороше, яке пышне богослуження! Се не священники, а князѣ стоять при престолѣ. А спѣвъ мовъ ангеловъ въ небѣ!“

Думаю, що враженя, яке на збраннѣмъ народѣ зробило руске богослуження, не можна легковажити. Се враженя побѣстане для него на довго и выкличе у него симпатію для тыхъ, котрыхъ доси бнѣ мало знавъ, и коли знавъ, то тѣлько въ ложной информатіи. Въ четверть дня 6 вересня бачивъ народъ мазурскій Русинѣвъ своими очима, бувъ на ихъ богослуженю, радувався нимъ, и теперь бодай ти, що були сему богослуженю присутні, скажутъ своимъ знакомымъ, що видѣли Русинѣвъ и що не ненавидѣти, а радше подивляти ихъ належалобы.

По сѣмъ богослуженю бувъ обѣдъ у Кармелитѣвъ, на котрый явилися крѣмъ Преосв. Ступницького такожъ брменскій архіерей, бувшій такожъ на богослуженю, и епископъ краковскій Дунавскій, котрый не мавъ часу на наше богослуження потрудитися... Тоастъ Преосв. Ступницького бувъ, — поминувши одну неотвѣтну може куртоазію, — взнесый, повный гѣдности и силы. Осъ мысль сего тоасту, котрого реченя, съ натискомъ голошеній, підчеркуемо:

„Колісь, тысячъ лѣтъ тому навадъ, славлено Бога въ сѣмъ королѣвскѣмъ городѣ явыкомъ и обрядомъ славянскимъ. Кирилъ бо и Методій, ти святі апостолы Славянетва, перейшли ѳъ веходу ажъ до Моравіи и Чехъ, и веходы установили славянску литургію. По неже були Славянами, посуждено ихъ о шизму, однакъ нѣкчемно... Смутній то были часы, що потѣмъ настали, и не буду о нихъ свомияти. Остатній разъ служивъ въ Краковѣ славянску св. литургію Исидоръ, митрополитъ кievскій, вертаючій въ флорентійского собору. ѳъ того часу въ славянскѣмъ Краковѣ не було служеной св. литургіи въ славянскѣмъ обрядѣ... Ажъ доперва по 400 рокахъ запросили насъ оо. Кармелиты, чтобы мы для ѳднаня чести царицѣ польского города Кракова, котра есть и царицею Руси, пресвятѣи Дѣвѣ Маріи, явилися тутъ, и въ особнѣмъ дни, для нашего обряду привначенѣмъ, въ нашѣмъ славянскѣмъ обрядѣ голосили славу Бога.“

„При сѣмъ — (тутъ слѣдує неотвѣтна може куртоазія) уважаю ѳтповѣднымъ подякувати тутешному архіереву за любовь, съ якою бнѣ насъ въ столичномъ сѣмѣмъ мѣстѣ стрѣтивъ, за тую щирѣсть, съ якою бнѣ ѳтносится до нашей св. церкви и до нашего обряду (о Черлунчакевичъ: Nego!). Бо не лишъ що приволивъ явитися намъ съ богослуженемъ въ своѣй діецаіи, але и удѣливъ намъ на часть торжества свои юрисдикціи. (Не зовѣмъ правдиво, бо богослуження и юрисдикція ѳтносилися лишъ до костела на Пѣскахъ, а сей ехемтрис ab jurisdictione episcopali; се було ѳже скаване тѣлько въ куртоазіи, и то — vit venia verbo — неотвѣтно.) Тую то любовь мы уважаемо и хочемо бути о нѣй пересвѣдченій на славу святой католицкой церкви.“

Звертаючися до провинціала Кармелитѣвъ,

у насъ теперь не ма головы“, кававъ предсѣдатель дальше, — и я думаю, що обовязкомъ екупщины выбрати народови другого князя. Вы знаете волю народа; когось бнѣ бажавъ собѣ володѣльцемъ?“

„Милоша Обреновича!“ ѳтвѣдали всѣ равомъ.

Така ѳже коротка исторія усуненя династїи Караджорджевичѣвъ а сербского престола, а осаджена на нѣмъ Обреновичѣвъ. Устава, яку завела св. андрѣвска екупщина 1859 р., якъ такожъ и устава въ року 1869 признали Обреновичамъ право наслѣдства. По замордованю князя Михайла 1868 р. засудивъ сербскій судъ князя Александра Караджорджевича in absentia на доживотну вивзицію. Така сама судьба стрѣтила и Петра Караджорджевича, теперѣшного претендента, коли передъ кількома роками ѳткрыто заговоръ на житье теперѣшного короля Милана.

Тутъ кѣнчатся наше повѣданье; дальша исторія роввиваея въ нашихъ очахъ и кождый може за нею слѣдити. Т.

нарочно приѣхавшого въ Римъ, скававъ еп. Ступницькій по латински:

„Твоя Свѣтлость весь свѣдомъ и будучи близько св. Отца, скажи ему, що мы були и асьмо вѣрній ѳго Святости и дорого цѣнячи нашъ обрядъ, збранись мы тутъ ѳдати славу патронцѣ польского народа, котра есть и патронкою и царицею Руси. И ѳто, збраній на запрошенъе Тѣбѣ подданого ордену ѳслуужити богослуженя въ нашѣмъ обрядѣ, подшоу вразъ съ братомъ моимъ во Христѣ, епископомъ Юліополитанскимъ Сильвестромъ, сю чашу на благо и поводженя закона Кармелитѣвъ!“

Еп. Дунавскій, користаючи въ нагоды, яку дала ему куртоазія еп. Ступницького, ѳтвѣдавъ такъ:

„Мило менѣ навязати мою промову до слѣвъ еп. Ступницького, котрый весь пересвѣдченый о любви и поважаню, яке маю для руского обряду и руской церкви. Я межи рускимъ людемъ выхованый и вже тому (?) шаную и люблю сей обрядъ. Може на се, якъ въ обрядови сему прихильный, не треба доказувъ; однакъ не можу замовчати, що я навѣтъ на викариятѣ у св. Анны, хочъ се посада належитъ мому клирови, посадивъ священника обряду греческого (Холмчака, надъ котрымъ юрисдикцію собѣ присвоивъ — овал). Такъ на кождѣмъ кроцѣ стараюся я оказати поважаня и любовь для греческого обряду. Бо и чимже рѣзнямося? Бдино языкомъ обряду, котрый и такъ славянскій; а впрочѣмъ мы обывательѣ одной землѣ, дѣти одного народа (шепѣтъ межи збраными и кашлянье). Тому за долю братного намъ клира греческого обряду вношу сей тоастъ, чтобы мы жили въ агодѣ и любви.“

Якъ внесла була промова еп. Ступницького, такъ прикре враженя зробила мова еп. Дунавского, и се враженя було причиною скорого повстаня ѳъ стола. Цѣле священство чувствовало неотвѣтностъ промовы еп. Дунавского и було уражене въ патриотичныхъ чувствахъ. Однакъ выпадало ѳтповѣсти, але и ѳтповѣсти гѣдно и кречно; и по довшій нарадѣ межи спѣваками уражено подѣйти передъ апартаменты владычій и переспѣвати: „Щастя намъ Боже, щастя намъ щастя, роввивати рускій цѣвѣтъ“, натискаючи и повторяючи съ емазою зворотъ: „Щобы свѣту показати, що мы асьмо Русинами!“ А другою пѣсеню, спѣваною съ вырахованемъ, яко ѳтповѣдь на „ѳднѣтъ народову“, була пѣсня „Миръ вамъ братя“, котрой другу стрѳку переспѣвано три разы, змѣняючи еи такъ: „И рознесѣмъ пѣсню новую гень у Краковѣ, въ чужину!“ Владыка перемыскій, зауважавши сильну интонацію сихъ подчеркненыхъ слѣвъ, лишъ усмѣхався значущо; еп. Дунавскій слухавъ еи такожъ, — съ якимъ чувствомъ, не знати.

Вертаючи до о. Черлунчакевича и ѳго „Nego“, дѣзналися мы по усильнѣмъ розпытуваню осъ що: Шизматикомъ слыве о. Черлунчакевичъ въ Краковѣ ѳтъ давна. Тажъ ровставраєя бнѣ о те, що на рускѣй церквѣ сѣятрираменный крестъ, та що вышукывавъ Русинѣвъ въ Краковѣ такъ ревно, що еп. Дунавскій мавъ на него до Риму написати: „Dilatatum ritum graecum licitis et illicitis modis.“ Вся злѣсть еп. Дунавского на о. Черлунчакевича має походити зъ ѳгеи, що о. Черлунчакевичъ досѣтъ недвозначно заварывавъ противъ того, чтобы еп. Дунавскій бравъ ѳго подѣ свою юрисдикцію и что настававъ на удержываня приписѣвъ конкордіи въ обрядовыхъ ѳтносиныхъ. Се мало еп. Дунавскому такъ докучити, що бнѣ всѣми силами старався о усуненя о. Черлунчакевича. На знакъ даный зъ горы мусѣвъ о. Черлунчакевичъ ревигнувати зъ посады професора догматики. Римъ, подѣ котрого безпосредну юрисдикцію належитъ руска парохія въ Краковѣ, передавъ еи послѣдними часами — зъ причинъ намъ не звѣстныхъ, однакъ певно, що съ „любовію“ еп. Дунавского въ пѣнѣи авяны остаючихъ, — перемыскому епископови, и тому не мѣгъ еп. Дунавскій о. Черлунчакевича суспендувати а sacris, бо не подѣ ѳго юрисдикцію бнѣ належитъ. Русины въ Краковѣ, ѳтъ котрыхъ мы ти информатіи черпали, обавляються, що въ разѣ, если еп. Ступницькій не приймєся за строге нагляданя свои юрисдикціи надъ парохію рускою въ Краковѣ, не готова еи парохія, вразъ съ маєткомъ до неї, малежачимъ, зовѣмъ унасти. Упадокъ еи буде найпечнѣйшимъ тогда, сли парохію тую обєдять Холмчакомъ або Змартвухветандемъ, — надъ чимъ дотычній власти краковскій усердно мають працювати. Що до еп. Ступницького, то

на докѣнченя сего справозданя не завадитъ подати ще два цѣкаві, ѳго благородну личнѣсть характеризуючій факты.

Подчасъ ѳго пробуваня на торжествѣ коронаціи надъ напирано на него, чтобы оставъ на торжество Собского. На се мавъ Преосв. Ступницькій ѳтповѣсти: „На торжество коронаціи образа Преосв. Дѣвы приѣхавъ я яко епископъ славянского обряду до славянского городу. На торжество Собского не треба епископа, а яко Русинъ поѣду на се торжество до Вѣдны помолитися спѣльно съ збранымъ духовенствомъ за благо той монархіи, котрой столичный городъ для нашего добра зѣставъ доси захований.“

Коли п. бурмиетръ Кракова представляея еп. Ступницькому и запытавъ ѳго, чи чувствовєя въ Краковѣ задоволеннымъ, мавъ епископъ ѳтвѣтити: „Перемышль я люблю, се моя резиденція, але много въ нѣмъ нечестивости. Львѣвъ, хочъ столица князѣвъ рускихъ, пожербы Русина живцемъ, еслибы мѣгъ. Права польска здеморализована сама сѣвъ въ цѣломъ краю крайну ненависть и деморализацію. Краковъ менѣ милый, милшій надъ иншій мѣста. Тутъ радѣ чути и знати правду и благороднѣйше обѳдаться съ Русинами. Що мене особливо тѣшитъ, то те, що Краковѣ, беручи загаломъ, лучше понимає справу руску, нѣжъ Львѣвъ. Правда, — додавъ владыка усмѣхавшись, — не зовѣмъ, не зовѣмъ. Але при добрѣи воли може и се настане.“

Дотычно торжества Собского дѣзналися мы, що головный комитетъ постановивъ съ особливою „уважностю“ привитати — Русинѣвъ. „Przez umyślnie w tym celu postanowionych krzykaczy będzie imy od dworca kolejowego aż do miejsca ich rozmieszczenia i przeforsowano na ostatniem posiedzeniu, że przu bankiecie pierwszy toast będzie wzniesiony w cześć Rusinów. Bieda tylko w tym, że mało, zdaje się, ich będzie.“ И справдѣ, мало ихъ тамъ было! Не велика то впрочѣмъ слава бути на комедіи и бути витанымъ „przez umyślnych krzykaczy“ и почути „przeforsowany toast“.

Коли се пишемо, finita la comedia, — не знати, чи акторы еи дуже затирають долонѣ. Правдоподобно нѣ. Помимо всякихъ заѳбѣвъ, даромъ жертвованого ѳдла и пѣмѣщеня, ласкавыхъ слѣвъ и обѣтницъ — Русины проглянули вже на стѣлько, що погорджають ролю, якую хитро-мудро на торжествахъ Собского хотѣлося ихъ надѣлати.

Не можу наконецъ поминути и куренды еп. Ступницького, наказуючої торжественне обѳходженя 200-лѣтної рѣчницѣ освобожденя Вѣдны. Якъ веходы, такъ и тутъ проявляея ѳго гѣдне пониманя справъ ѳжучихъ. Змущеный обстоятельствомъ препоручити о хѳдъ сєи рѣчницѣ, поручавъ бнѣ въ своѣй курендѣ ѳтправити благодарственне богослуженя за освобожденя европейского християнетва ѳтъ поштуги Туркѣвъ, а при тѣмъ зазначити непрѣмнну преданнѣсть руского народа до прѣчмника побѣдоносного тогда начальника австрійского цѣсарского дому, цѣс. Францъ-Иосифа, ѳтепѣванемъ многолѣтствія для ѳго Велич. Цѣсаря, и цѣлого имна народного. Справдѣ достойно и лояльно, хочъ „народовымъ“ аранжерамъ торжества се може и не до смаку. А чи могло бути инакше?

Соймъ краевый.

Въ субботу д. 3 (15) с. м. ѳткрыто першу сєсію пятой перїоды галицкой сойму. О 11 год. передъ полуднемъ были ѳтправленъи богослуженя въ польской катедрѣ и въ Успенской церквѣ. На литургіи въ церквѣ, котру ѳтслуживъ еп. Сильвестеръ Сембратовичъ, были присутній рускї завѣдомивъ палату, що цѣсарь именувавъ маршалкомъ дра Ник. Зыбликевича, а заступникомъ еп. Сильв. Сембратовича и представивши обохъ палатѣ возвавъ еи, чтобы приступила до верификаціи выбору дра Зыбликевича посломъ. Коли палата узнала черезъ аkläмацию сєй выборѣ важнымъ, намѣтникомъ принявъ ѳтъ маршалка при реченя и запросивъ ѳго заняти маршалковске кресло. Маршалко поклікавъ на провизоричныхъ секретарѣвъ наймолодшихъ вѣкомъ пословѣ: кн. Володиол. Санегу, гр. Стан. Баденѣго, Жарского и Тита Сѣнгалевича, а потѣмъ выголосивъ таку промову:

Высокій Сойме!

Закимъ приступимо до почину нашон работы, най вольно менѣ буде сердечно повитати Выс. Соймъ въ новѣмъ ѳго складѣ. Сєгорѣчній выборы до Сойму доказуютъ о безъустойномъ и значнѣмъ поступѣ краю на суспѣльномъ поли. Неохота ѳбьского люду до вышнихъ верствъ суспѣльно-

сти, вызывана и подѣржувана шуучно майже цѣлый вѣтъ, якъ тяжка змора прилагаєя ще недавно нашъ край; при сєгорѣчній выборахъ щєзла еи останки; неохота замѣнялася въ долѣrie, а нашъ сѣбскій люду горєеа и подѣеа охотно подѣ суспѣльною ієрархію, яко приринуа свою провѣдницю. Тое суспѣльное здорѣе зєаєа чєуемо передѣвсѣмъ умности попереднѣйшихъ соймѣвъ. Въ всѣхъ ураженяхъ и институтныхъ ѳхвалювано, члѣоилися попереднѣи соймѣ, якъ боленостою ранюю; не роззятрувано еи, не сєгєа по идеаламъ чи то въ законодавствѣ, чи въ крайнѣи полатицѣ, але придержуванѣа въ границахъ тыхъ уселовій, котры моглыбы домашну сварину утєаомирити и булыбы въ силѣ розбудити добрѣе люду до ѳго природныхъ провѣднѣкѣвъ. Якъ видѣо, и загалъ обывательства краю переняла тыхъ самимъ духомъ, бо зъ сѣбскихъ выборовъ заѣднѣють нынѣ въ соймѣ мужѣ, зымлючѣ верхъ въ краю своимъ суспѣльнымъ, церковнымъ або урадовымъ становичемъ, въ тѣмъ часѣ, якъ може нѣколи передъ тымъ. Хороша то спєацїа для теперѣшного сойму по ѳго попереднѣикахъ. Маемо въ нѣй подѣставу до спѣвєнєа програмы краю, котра що до остаточной своєи цѣлє не єсть анѣ не може бути довольна, але єсть намъ фактичнымъ положенемъ краю, ѳтъ сєдлоу даныхъ обєтєвєнєа накінєна; програмы тѣо єсть вытворєнєа сильного и свѣдомого сєбє народного органїзму за помєчєу духового и матєрїального розвоєу краю. (Брава). Задача то высока и велика, але такожъ и трудна; спѣвно єи однакъ легко, коли за провѣднѣка волямо нашу исторію. Она намъ покаже на своихъ листахъ, якъ н. пр. на тыхъ, котрыхъ роковинъ сєи недѣлѣ обѳходимо, якъ наша суспѣлнѣностъ зѣбна до свѣтлыхъ и великихъ дѣлъ; достатъ намъ ѳже ѳтєаи и довѣрїа до нашєи силѣ, зъ другою ѳтороню зберєже насъ ѳтъ народныхъ похѣбокъ, черезъ котры мы ушлєа. Вѣрю сильно, що Выс. Соймъ стєанє на вышнѣи своєи задачѣ. Съ тѣоу вѣрою ѳткрываю ѳго, якъ такожъ и съ пересвѣдченемъ, що наймногѣвѣйше намъ пануючій Монархъ не ѳтєаєе намъ своєа наїласкавѣйшєи ѳѣкѣ. Нєа жє! (Памєта повторєла сєй ѳклизъ три разєа.)

ѳблєа промовивъ намѣтникъ и. Зєлєскій. Бєсѣды ѳго не подаємо тутъ въ цѣлѣсти, бо она подѣбна въ многыхъ уступкахъ до бєсѣды маршалка, а въ другихъ зновъ еи доповнєа. Що рѣпочавъ маршалокъ, то докѣнчивъ намѣтникъ. По вѣступѣи и довѣмъ панєєрику на гр. Пѣтоцкого, каже намѣтникомъ такъ: „Минувшій соймъ зѣбнѣвъ єму (т. є. теперѣшному соймѣ) цѣну спєацїи въ осєагнєныхъ вже резульєтатахъ, але перєказавъ єму такожъ и много зєады, до ровнєа зєады котрыхъ треба поступати. Побѣчъ перєказанныхъ собѣ праць и цѣлєй ѳбдѣчєа єднєа сєй Выс. Соймъ по попереднѣихъ репрезєнтациѣхъ краю такожъ и найѳтнѣи перєказы обывательского працѣ; а що они перєхованєа въ цѣлѣи своєи жизнєннѣи повнѣтѣ и станутєа ѳсаєннємъ чєннєкомъ въ дальшихъ зєаганяхъ, — поручу тѣо дає сєй высокій зѣбрѣ, ѳблїмаючій такъ великєа чєло мужѣвъ незвычайно мѣры, котры або приходѣтъ служити краєви, або вже ѳтъ самого почину конституціонной єры єму служили.“ Дальше каже намѣтникъ: „Нѣкто нынѣ не заперечѣтъ, що єсть поступѣа, а кто ѳго не видѣтъ, то хѣба не хоче ѳго видѣти“. Найхарактеристичнѣйшимъ сѣуть однакѣ слова, котры казавъ намѣтникъ, говорючи о поступѣи въ рѣжныхъ направлєнєахъ. Осъ якъ бнѣ каже: „Веходы можємо записати ѳтѣшаючій резульєтаты — а подѣ єднѣмъ не осѣмнѣно найважнѣйшимъ вєзглєдомъ; въ праці, що такъ скажу, додатного суспѣлнєнєа (uspoleszczenia) краю, поступѣа такожъ виднѣи. Щобы ѳтступѣа въ тѣмъ направлєнєи не перєставѣа, будєе постоянно и дуже дєрєа правлєтельство, котрє въ тѣи мѣрѣ чєслєгѣа на Вашу, Панѣве, пѣдпѣру.“

На порядкѣ дневнѣи прїйшла верификаціа выборовъ. Пос. Антонєвичъ вѣѣвъ, чтобы соймъ для верификаціи выборовъ выбравъ окрему комисію, бо внесєно богато прѣтєстѣвъ, — євєнтуально, чтобы палата ѳтложила верификацію до слѣдующихъ зєаѣданъ, а до того часу послєа мєглибы перєгєанути дѣтєчнѣи акты выборовъ. — На се внесєнє замѣтивъ зарєвъ маршалокъ, що пѣсля рєгулярина нарадѣ палата умовѣа на першѣмъ зєаѣданѣ зєверификувати выборы бодай полєовины пословѣвъ, чтобы уконституованєа; а на порядкѣ дневнѣи першого зєаѣданя мавъ зєаѣфигуванєа выборы тѣлько такихъ пословѣвъ, прѣтивъ котрыхъ выборы не внесєно нѣякого прѣтєсту. — Палата не прїстєла на внесєнє п. Антонєвича, и перевєла зарєвъ верификацію 7-ми пословѣвъ, мѣжъ тымъ проф. Ромєа чєука и Коєа. Охримєвича. Вѣѣ та послєа зєажила ѳбѣтъ на руки маршалка.

Наѳтупило перше читанє прѣдложєнєа вѣдѣлу краєвого. Прѣєктъ уставы євъ прилєоєа ѳ ѳтносиныхъ слугѣ и работнѣкѣвъ въ госпѣдєрствѣ сєльскомъ ѳтослєа безъ дєбаты до комисіи администраціонной, котра має складатєся зъ 15 члєновъ. — На внесєнє и. Петрусєкого ухвалєно справозданєа зъ члєностєй выдѣлу краєвого ѳтослєати до комисіи адстраціонной, котра має складатєся зъ 9 члєновъ. — На внесєнє и. Петрусєкого ухвалєно прѣєктъ новон уставы о консулєрєнціи церковнѣи ѳтослєати до комисіи консулєрєнціонной зъ 9 члєновъ. Внесєнє и. Розєара, чтобы сѣй прѣєктъ ѳтослєати до комисіи правлєнєа, у пєало. — Справозданєа дѣтєчно умѣщєи ѳтєа для учєнѣкѣвъ сєминарїи учительской во Львѣвъ ѳтослєа до комисіи бюджетонной зъ 16 члєновъ, а внесєнє о кнѣжєнєахъ и ємеритурѣ ижєнєа рѣвъ и кондукторѣвъ при дорогахъ краєвыхъ до

Вѣсти епархіальнѣ.

Зъ АЕпархіи Львѣвской.

Презенту на Ракѣвъ, дек. перегиноского получить: о. Петро Войнаровский.

Веденій въ сотрудничество въ Сушнѣ о. Стефанъ Лесюкъ.

Президія ч. к. наместничества годится на каноничну институтію запрезентованихъ оо: 1) Кароля Перевелинського на пар. Мужилѣвъ; 2) Володимира Барановского на пар. Мужилѣвъ; 3) Михаила Борискевича на пар. Зарваницю.

Каноничну институтію получили: Іосифъ Домбчевскій на Ясенѣвъ горьшній, дек. косоовского и Юліянъ Проскурицькій на пар. Устьѣ надъ Прутомъ.

Позволеніе до испиту приступити получили: Іосифъ Кустыновичъ зъ Угрынковецъ, Іосифъ Балько зъ Улашковецъ, Стефанъ Чолганъ зъ Чернятина.

НАУКА, ШУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— „Антигона. Драмагична дѣя Софокла. Зъ греческого на южно-руську мову переклавъ Петро Нещинскій.“ Подъ такимъ заголовкомъ только что вышла зъ печати въ Одессѣ нова книжка и продается въ книжнѣмъ магазинѣ Л. В. Ильницкого въ Кіевѣ (Крешатикъ, домъ дворянскаго собранія).

Послѣднѣ вѣдомѣсть.

На нынѣшнѣмъ засѣданіи сойму при верификаціи выбору старосты Горедского въ Станиславѣвъ по горячихъ промовахъ послѣдъ: Антоновича, Сѣчиньского и Лѣвиньского ухвалено бѣльшествомъ голосѣвъ отложить верификацію ажъ до убиченя поновного слѣдства.

(Надѣслане.)

Въ справѣ „Правдѣ“.

Вѣдома рѣчь, кѣлько то трудноостей муситъ кожда нова институтія поборювати, нѣмъ то она дѣбѣея до того стану, щобъ могла сказати, що еи истованье вже обезпечено. Отъ такъ оно и съ тыми Правдами, чи цакъ съ мѣною закомарскою Правдою, що то перевозоромъ для всѣхъ другихъ Правдъ служити мае.

Бѣльше якъ два мѣсяцѣ, якъ наше товариство подало до ч. к. дирекціи скарбу въ Бродяхъ о увѣльненье всѣхъ книжокъ бухгалтерійныхъ отъ оплаты стемплевон, чи то отъ обовязку остемплѣваня. Отже ажъ по двохъ мѣсяцахъ отповѣла дирекція (а мушу тутъ и се на хвалу бѣи оказати, що отповѣла въ рускѣмъ языкѣ и рускимъ нисьмомъ), що всѣ книжки манипуляційной, взглядно книжки що до относивъ правныхъ членѣвъ до товариства, звѣльняються отъ обовязку остемплѣваня.

За сямъ уважаю истованье и розвитье Правдъ обезпеченымъ. Не мала бы то была рѣчь для товариства, котрого члены маленькй вкладки вносятъ, а котрого закладный фондъ зъ самыхъ добровѣльныхъ жертвъ повстае, оплачувати тѣ стемплѣ, котрй при звѣтнѣй гнучкости финансовыхъ приписѣвъ могли бы выходити доволѣ великй. Се моглобы отъ разу, коли не убити, то бодай на довго спинити розвитье такихъ Правдъ.

Теперь же, коли и звѣльненье наступило, коли товариство таке анѣ податкѣвъ не оплачуе, анѣ своихъ книжокъ остемплѣувати не потребуе, закладная такихъ Правдъ нѣчо не спиняе.

Ходити буде лише о вавутѣе потребныхъ манипуляційныхъ книжокъ и формулярѣвъ, — а о те хочу вже самъ постаратися, чтобы оно выпало якъ найдешевше. Пршу только интересованныхъ, чтобы были такъ добры менѣ скоренько донести, що они радѣ такй Правды у себе завести.

Якъ заходитися коло початкового закладаня такихъ Правдъ, про се розказано въ инструкціи, котру выдавъ и накладомъ „Батькѣвчаны“ (где еи достати можна) подѣ заголовкомъ: „Якъ завести Правды на ладъ Закомарской Правды?“

Якъ провадити належитъ книжки бухгалтерійной, а передъ тымъ: яка форма естъ того подана о увѣльненье тыхже отъ стемплѣвъ, — про се розказано въ другѣй инструкціи, котру рѣвночасно подаю до друку.

Въ всякихъ спеціальныхъ припадкахъ, якъ примѣромъ, коли находятся якй диспозиційной фондъ, якъ и коли ихъ ужити можна на рѣчь товариства, про се все прошу до мене отгнестися, а я, якъ лаше буде можна, то отворотною почтою буду старатися отповѣти и обьяснити, такъ якъ конечно радѣ я утримувати найдокладнѣйшу евиденцію що до всѣхъ Правдъ, зѣ взгляду на ихъ дальше розвитье, котре въ своей душѣ ношу, а котре, маю въ Бозѣ надѣю, велике добро народова нашому зготовити повиняно.

Пршу всѣ тѣ рускй часпися, котрѣ тою справою интересуются, о помѣщенье сего мого заявленя.

Закомарь дня 31 (9) вересня 1883.

Данило Тялякесичъ, голова Закомарской Правды.

Переписка Редакціи и Администраціи.

О. Ю. С. зъ Башкалахъ. Вамъ „Дѣло“ выслалася правильно, не понимаемо, що послѣднихъ 9 чиселъ не дѣйшло; просимо все рекламовать въ своемъ часѣ, бо и для Васъ лѣьше, и для насъ менша страта. Днесъ выслалася повторно, о скѣлько ще на складѣ. О. Е. В. Збаражъ post. rest. За инсератъ належито 1 зр.

Отозва.

до Русинѣвъ-академикѣвъ.

Товариш! передъ дванадцати роками — недостатокъ матеріальный, тая найбільша перепона и запора въ нашихъ працяхъ, въ наслѣдокъ того неурядиѣсть и трудне положенье молодого Русина-академика, опустившого лавы гимназіальной и вступающого на нову дорогу труду, недостаеа осередка, гдѣбы молодѣ тѣ люди скушляли роздробленй свои силы до працѣ на поли народномъ, плакали питоме слово и литературу, загрѣвали свой патриотизмъ, подѣляли свои гадки, пописовались своими умѣтностями, набувшими неутомимою працею — спонукали нашихъ старшихъ товаришѣвъ до заложения товариства науково-запомогового „Дружній Лихваръ“, теперѣшнѣ „Академичне Братство“ во Львовѣ. Тяжкй бувъ початокъ! Та прихильности и помочи моральной и матеріальной нашей цублнкы, усильной працѣ, вытравелости и безнастаннымъ заходамъ горячихъ молодыхъ патриотѣвъ-академикѣвъ подковати належитъ, що товариство тое середъ рѣжныхъ перепонъ, при такъ тяжкихъ, якъ звѣтню, нашихъ обставинахъ, усильно розвинулось и зѣднало въ дальшихъ рускихъ кругахъ симпатію для себе.

Товариш! на насъ лежить святый обовязокъ продовжати дѣло розпочате нашими попередниками! Не роздроблюй можь своихъ силъ. Одиница слаба, легко поддаеся чужимъ вильвамъ, губится въ бурливѣмъ морю жита и тратитъ надаромъ часъ и силы, такъ дуже суоильности нашѣй потребній. Еднаймо свои силы до сильной працѣ, образуймося на добрыхъ патриотѣвъ — Русинѣвъ, стремѣмъ до подвигу народа нашего, до розвою и зроогу нашой нисьменности и рѣдного слова!

Осередкомъ сполученя силъ нашихъ естъ товариство академикѣвъ — Русинѣвъ „Академичне Братство“ (передъ тымъ „Дружній Лихваръ“) во Львовѣ, улця Скарбѣвска ч. 2. Для того вызываемо всѣхъ академикѣвъ нашихъ, особливо академикѣвъ ново вступающихъ на университетъ, чтобы численно вписувались до нашего Братства, де ихъ братчи-

ки, готовй имъ посилити съ помощью и помощью, съ отвертыми руками примутъ. Товариш! трудна наша задача. Ту школа взымае насъ въ имени науки и правды до неутомимо працѣ, до завадѣ — ту Русь — мати наша жадае отъ насъ, чтобы мы и на ея олтарѣ зложили лепту нашихъ дослѣдовъ на широкой народной нивѣ.

Выдѣль „Академичного Братства“ стареяся прійти въ помощь своимъ членамъ въ ихъ працяхъ науковыхъ. Въ той цѣли окуповуе, на скѣлько фондѣвъ стае, науковй книжки до библиотекы, завязавъ кружки правникѣвъ, философичный и музичный, устроюе вечерницѣ съ отчитаньями и климациями и сѣвьями, предлачуе добрый часописи до читальнѣ; а чтобы дѣяльність свою шаршому кругови дати познати, займаеся издаваніемъ творѣвъ литературѣ нашихъ — въ сѣмъ роцѣ издаеъ III тому „Руской библиотекы“ Онискевича, котра вже друкованъ; га лишь смерть неогжалована бл. п. Онискевича оставяе намъ рѣжній перепонѣ въ издаваніи, а по усуненю ихъ постареяся Выдѣль о якъ найскорше докѣнчене Выдѣль стареяся такожь о матеріальну помочи безирецентній пожички, розпродуе билетѣ по зяженѣй цѣнѣ до театровъ и т. д. Для того звертаемося до жертвенности и патриотизму нашой публики и до тыхъ панѣвъ, що были колись членами нашого товариства и зятягнули пожички, а еще ихъ до сего часу не звернули, чтобы будае зверненными пожичками, будѣ добровѣльными датками прійшли въ помощь нашимъ члѣамъ, ве пожалували рѣбного гроша для правдиво-потребующихъ нашихъ членѣвъ. Пожиточность дѣяльности нашой познать и высокій соймъ удѣляючи намъ минушого року запомогу въ сумѣ 100 зр. и сподѣваемося, що высокій соймъ и сего року не вѣдомовитъ намъ запомоги.

Отъ Выдѣль товариства „Академичне Братство“ во Львовѣ.

Зъ причины праздника Рождества преса Богородицѣ, припадающого въ Четверъ сего тыждня, выйде слѣдующе (102) число „Дѣла“ въ Суботу въ збѣльшенѣмъ объѣмѣ.

Змѣна локалю!

Нынѣшнымъ увѣдомляея Всеч. П. Т. Публяку, що Торговля приборѣвъ шкѣльныхъ и товарѣвъ галантерійныхъ А. ВОЗНЯКОВА

зѣстала перенесена зъ ул. Руской ч. 5 на улцию Бляхарску ч. 13, где спродается:

Папѣръ, зошиты, нотатки, оловѣць, пера, чернило, таблички, рыльцѣ, губки, крейду и всякй товарѣ въ кругъ сей торговли входячй

по найдешевшихъ цѣнахъ.

Образы на полотнѣ и блѣсъ.

Мяочи у себе оригинальну американську машину, выконуе всякй визитѣй билетѣ, запрошена и т. п. такъ рускй, якъ и другй по дуже прістунныхъ цѣнахъ.

Замовленя зъ провинціи сповняються въ найкоротшѣмъ часѣ.

Учитель шкѣль народныхъ похѣдъ Собеского шукае помѣщеня яко домовый учитель для дѣтѣй въ рускѣмъ мѣ. Близна вѣдомѣсть въ редакціи „Дѣла“ 1-3

пѣдъ Вѣденъ р. 1683. Написавъ Стефанъ Качала. Цѣна 20 кр. Дѣстати можна въ администраціи Дѣла.

„МЕРТВѢЙ ДУШѢ“

гумористична повѣсть Николая Гоголя съ портретомъ автора и „Словомъ отъ Издавничтва“ (278 сторѣвъ великой 8 ки).

Цѣна 1 зр. 80 кр.; съ пересылкою почтовою 2 зр.

Дѣстати можна въ администраціи „Дѣла“ и въ книгарни Ставраицкѣйской.

ул. Орменьска ч. 6.

К. М. ВОЗНЯКЪ

во Львовѣ, при ул. Орменской ч. 6 (Напротивъ „Народного Дому“)

поруcae:

для П. П. Учителѣвъ и Ученикѣвъ всѣлякй приборѣы шкѣльній

яко то:

папѣръ, зошиты, нотатки, пера, чернила, ручки, оловѣць, каламаръ и пр.

по цѣнѣ значно дешевшѣй, якъ где инде и въ найлучшѣмъ родѣ.

ул. Орменьска ч. 6.

ТЛУМАЧКИ зъ шпатового полотна съ ремнями. Замѣтьте кувсерка дуже практичній, бо не забираютъ мѣсяцѣ а извѣщаймо паковий. Штука 3 зр. 75 кр. и 4 зр. 25 кр., бѣльшій 4 зр. 80 кр. и 5 зр. 50 кр. поручаютъ Брѣтя Лянгнеръ Львовѣ, ул. Галицка ч. 16.

Свѣчи церковній чистѣй, безъ домѣшки земного воску и другого суррогату поручае ТОРГОВЛЯ Кароля Баллабана подѣ Золотымъ Когутомъ ул. Галицка ч. 396. Штуки по 2 ф., 1 1/2 ф., 1 ф., 3/4 ф. и 1/4 ф., по 54 кр. за фунтъ.

Продаючй только добрый товаръ оголошую якъ найриетунѣйшй цѣны и запрошу для того Ви. Клырь спроваджувати свѣчи лишь зъ моеи торговлѣ. (5-?)

УЧИТЕЛЬКА съ довголѣтнюою практикою, съ хоршими свѣдоцтвами и рекомендаціями, владѣюча языками: французскимъ, вѣмецкимъ, польскимъ, румынскимъ — въ разговорѣ и рускимъ — знаюча докладно гру на пѣнофортѣ, приналябы мѣсеце учительки дѣвчоцькѣ въ рускѣмъ домѣ. Близна вѣдомѣсть ул. Куркова ч. 37 дверь 15. 1-3

КУФРЫ куферны, торбы и торбинки до подорожи — такожь всякй приборѣы подорожий поручаютъ найдешевше Брѣтя Лянгнеръ Львовѣ, ул. Галицка ч. 16.

Напротивъ „Народного Дому“

Напротивъ „Народного Дому“